

Zemlja vjetrenjača, tulipana i bicikala?



Društvo iz 1. HMK Zagreb, prošlog je ljeta pohodilo 59. FIM-ov Rally koji se održavao u prekrasnom Nizozemskom gradiću Arnhemu. Iako je kiša uporno gnjavila naše protagoniste, taj put će im ostati duboko u sjećanju po ljepoti krajolika i neizostavnim coffy shopovima

PIŠE: SONJA VALDEC, FOTO: VIKTOR GAJŠAK

Putovanje kroz gorski dio Austrije, uvijek nanovo očarava stjenovitim planinama gusto obraslim visokim borovima i jelama. Naravno, kao što smo i očekivali, nije prošlo bez kiše. Nakon cjelod-

nevne vožnje prespavali smo u jednom od manjih gradića (Waldaschalf) uz autocestu prije Frankfurta. Nastavili smo odmorni širokim autocestama pored idiličnih gradića, brežuljaka i gotovo disciplinirano uredenih polja, livada i šuma. Zadnje stajalište na benzinskoj postaji u Njemačkoj, uređeno je-

zerce i mala vjetrenjača upozoravaju putnika da se približava Holandiji. Oznaka da smo ušli u Nizozemsku nije bila potrebna. Kao da je netko iznenada izmijenio slikarska platna, krajolik se mijenja u razbarušena polja, pojedinačne farme s kućama obloženim daskama, uokvirene malim vrtovima, mnoštvo goveda i ovaca, sve podsjeća na slike Van Gogha, lelujavu, lepršavo i vrlo slikovito.

Oznake za FIM rally uputile su nas nakon Arnhema s autoceste prema Oosterbeeku,





gdje nas je dočekala pratnja na motoru i sprovela nas u sportski centar Papendall. To je olimpijski sportski centar koji nudi sve pogodnosti kao što su hoteli, bungalovi, restorani, nogometna igrališta, teniski i golf tereni i sve to na uredno očišanoj travi, prošarano šumama i stazicama. Nakon prijave smjestili smo šatore blizu Rusa, Makedonaca, Estonaca, Engleza, Čeha. Ostali sudionici bili su raspoređeni po cijelom sportskom centru, a zastave svih prijavljenih zemalja veselo su vijorile na vjetru. Osim europskih

zastava vijorile su se američka i tuniska. Otišli smo radoznali busom do obližnjeg Arnhema, gdje je kiša iznenadila nas, ali ne i konobara koji je ženskom dijelu ekipe poklonio kišne kabanice.

U četvrtak smo se svi na motorima porudali u nepreglednu kolonu i krenuli prema Arnhemu kroz mala sela kao što je Doorwerth, s kućama tamnih fasada (tamno smeđe ukrasne opeke) i bijelih okvira prozora, s urednim okućnicama sa više ukrasnog grmlja nego cvijeća. Tu nas je također pratila ki-





ša. U gradu su nas dočekali ljubazni domaćini. Uputili su nam nekoliko riječi dobrodošlice i odsvirali himnu, te smo parkirali naših 11 motora uz sve ostale sudionike u Parc ferme, kako to nalaže protokol. S obzirom da smo dio grada već vidjeli, uputili smo se vlakom u Amsterdam. Vlakovi su, naravno, priča za sebe: udobni, čisti, klimatizirani, brzi.

U Amsterdamu nas je iznenadila veličina glavnog kolodvora, koji je ujedno autobusni i trolejbusni, te mnoštvo ljudi svih nacija, različitih po odijevanju, govoru i svemu ostalom. Ukrkali smo se u turistički brodić koji vozi kanalima užeg dijela grada. Srećom, jer je opet počela kiša. 1000 mostova preko 100 km kanala spaja kuće također tamnih fasada iz prošlog stoljeća. Mnoge od njih kriju tajne ili duhove prošlih vremena, kao npr. kuća Ane Franck. Neke su nakrivljene od starosti kao stari đentlmeni koji pozdravljaju pridošlice. Pored masivnih drvenih vrata, koja su se nekad zatvarala kad je vodostaj bio previsok, izlazimo na otvoreno more u jednu od najvećih luka Evrope. Baš kao i uli-

ce, i more je krcato brodicama i tankerima, a zapanjio nas je veličinom jedan preokooceanski putnički brod "parkiran" pored peterokatnice koja je u usporedbi s njim izgledala "nedoraslo". Kad smo se vratili u mrežu kanala, pažnju nam je zaokupio stari jedrenjak iz 17. st. na kojem kapetan izdaje zapovijedi i pucanj pravog topa. Zatim ukotvljeni brodovi - kuće, ukrašeni cvijećem, replike starih gusarskih brodova širokih "bokova". Živopisno. Nakon vožnje, kratka šetnja ulicama prepunim dućana, kafića i coffy shopova, gdje legalno možete kupiti i probati "travu". Na žalost, neki su izlozi bili zatvoreni jer su se "noćne dame" odmarale za burciju večer. Ono što Zagreb sigurno nema je ogromno parkiralište bicikala na tri kata, svi, bez obzira na stanje, uredno zaključani debelim lancima. Vratili smo se u Arnhem pomalo zabrinuti (nakon slike zaključanih bicikala), no naši dobri domaćini čuvali su naših par motora nakon što su svi ostali već otišli s parkirališta.

Iako je petak započeo oblačno, to nije utjecalo na naše raspoloženje. Busovi su nas





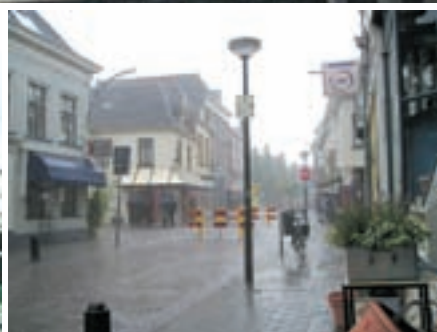
odvezli do broda koji nas je rijekom Ijsell (desna pritoka Rajne) vozio dva sata uzvodno do Doesburga, idiličnog trgovačkog gradića iz prošlog stoljeća, u kojem se sve održava kako je i nekad bilo. Uske popločane uličice, male obiteljske kućice (kao u našoj Tkalči), sve uredno obojano. Zaglavili smo u staroj pivnici (crkva je bila zatvorena), u kojoj sve odiše starinama: drvena masivna vrata sa zakovicama, vitraj prozori, okrugli stolovi od punog drveta, stara ogromna vaga nasred stropa između hrastovih greda. Opuštajuće. Nakon Doesburga, odvezli su nas do muzeja na otvorenom (etno selo). Cijelo selo prikazuje život i rad seljana od 15. do 19. stoljeća. Tako je tu, primjerice, kovačnica u kojoj se doista kuje željezo, pekara, fotografska radnja, praonica rublja uz

pomoć vjetrenjača, gradilište čamaca, stajalište tramvaja koji sve to povezuje i možete sići ili ući na nekoliko stajališta. Naravno, najzanimljivije su bile vjetrenjače.

Subota je osvanula vedra i sunčana, te smo se svi opet na motorima poredali u kolonu, spremni za paradu nacija. Svaku državu predvodila su dva domaćina na old timer motorima. Ovaj put vozili smo se selima sjeverno od Arnhema (opet kiša!), gdje su nas stanovnici razdragano pozdravljali. U koloni ispred nas, disciplinirani Nijemci, a iza bučni Talijani. Nakon parade spremili smo se za završnu večer.

U dvorani se sakupilo svih 1600 sudionika, među kojima su vijorile zastave kao putokazi zakašnjelim sunarodnjacima. Program je započeo imitator zvukova (avioni,





ni i uštogljeni) iznenadili su nas papirnatim avionima koji su dalje kružili povezujući ovo mnoštvo ljudi, plešuci "vlakici" s majicama iz raznih zemalja koje ne poznaju granice. Nije izostala ni već poznata zamjena majica s oznakom drža-



automobili, motori) kojeg su svi sa zanimanjem slušali. Slijedila je dodjela nagrada - pokala u raznim nominacijama. Najviše pokala uzeli su (opet) Šveđani, kojih je bilo najviše (150), Norveška za najveću prijedenu razdaljinu i broj sudionika, Francuska za najviše motora malog kapaciteta (od 50 do 125 ccm), Italija za najviše sudionika mladih od 21. godine, itd. Na žalost, nismo osvojili niti jednu prvu nagradu, a najbolje, 4. mjesto osvojili smo u nominaciji za najviše žena sudionika (9 žena). Nakon službenog programa i predstavljanja Estonije kao sljedećeg domaćina 60. reljija slijedio je ležerniji glazbeni dio. Englezi (poznati kao hlad-

vi i kluba iz kojih dolazimo, kao znak dobre volje i dugog sjećanja. Ono što nismo stigli vidjeti, a pripada pokrajini Gelderland, su zamkovi Rhedena i Rozendalla, muzej lutaka u Dierenu, te nacionalni park Velluwezoom .

I na kraju, u Nizozemskoj se osim drvenih klompi najviše traže kišobrani i kišne kabalice, pa bih svakom putniku preporučila da ponese sunčane naočale i kišobran. Napominjem da su Nizozemci ljubazni, vedri, nasmijani i susretljivi. Ovo su samo crtice iz dnevnika jednog putnika, a Nizozemsku svakako treba podrobnije pogledati na duže vrijeme. ■

